

prima instanță: D. Șuşchevici,
instanța de apel: N. Vascan, I. Cotruță, V. Negru

dosarul nr. 3ra-1375/15

ÎN C H E I E R E

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadi
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Tamarei Șevciuc împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 privire la excluderea sumei și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de către Șevciuc Tamara, casată parțial hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 martie 2015, în partea respingerii cererii de obligare a excluderii sumei și încasarea prejudiciului moral și emisă în această parte o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a ț ă:

La 16 februarie 2015, Șevciuc Tamara a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎMGFL nr. 8 cu privire la excluderea sumei și încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii indicat că prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2011, a fost respinsă cererea ÎMGFL nr.8 privind încasarea din contul său a datoriei în suma de 12 344,95 lei, fiind dispusă încasarea doar a sumei de 4 457,39 lei, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție din 15 septembrie 2011, recursul declarat de către ÎMGFL nr.8 a fost considerat inadmisibil.

Susține că ulterior a achitat datoria la serviciile comunale în mărime de 4 457,39 lei se taxa de stat în sumă de 270 lei, însă, cu toate acestea, pîratul continuă să indice în factura de plată datoria de 7 070 lei.

Menționează că în acest sens, la 05 ianuarie 2015, s-a adresat către ÎMGFL nr.8 cu o cerere prealabilă nr. S-459 prin care a solicitat excluderea sumei rămase după achitarea datoriei, întemeindu-și cererea în baza deciziei instanței de apel, însă, pîrîrul prin scrisoarea din 02 februarie 2015, a respins solicitarea, ca fiind neîntemeiată.

Solicită obligarea excluderii de către ÎMGFL nr. 8 a sumei de 7 070,36 lei din facturile de plată, a cheltuielilor juridice pentru perioada anului 2010 – martie 2014 și încasarea din contul ÎMGFL nr. 5 în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 50000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 martie 2015, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, a fost admis apelul declarat de către Șevciuc Tamara, casată hotărârea primei instanțe în partea respingerii cererii de obligare a excluderii sumei și încasarea prejudiciului moral și emisă în această parte o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă, fiind obligată ÎMGFL nr. 8 să excludă suma de 7 070,36 lei din facturile de plată pentru agentul termic și încasat din contul ÎMGFL nr. 8 în beneficiul Tamarei Șevciuc cu titlul de prejudiciul moral suma de 500 lei, în rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Pentru a decide astfel instanța de apel a conchis că Șevciuc Tamara a achitat datoria stabilită de Curtea de Apel Chișinău în mărime de 4 457,39 lei, prin urmare, ÎMGFL nr.8 urma să excludă de la rubrica datoriei suma prescrisă.

La 20 august 2015, Șevciuc Tamara a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cerințelor.

În motivarea acțiunii a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Susține că instanța de apel la emiterea deciziei eronat a dispus încasarea prejudiciului moral în beneficiul său, în cuantum de doar 500 lei, prin urmare, apreciind eronat prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, deoarece, instanța nu a reținut faptul că intimatul a inclus o perioadă îndelungată în facturile de plată suma de 7 070, 36 lei, cât și de faptul că din anul 2014 îi înaintează spre plată suma de 8,05 lei pentru achitarea serviciilor juridice, care nu este prevăzută de vre-o normă legală.

Menționează că instanța de apel, nu a luat în considerație că prejudiciului moral îi este cauzat nu doar prin încălcarea normelor a Legii cu privire la petiționare nr. 190-CIII din 19 iulie 1994 și a Legii contenciosului administrativ, dar și prin încălcarea art. 16 Cod civil, deoarece intimatul a declarat-o contravenientă, și anume ca persoana care nu execută obligațiunile legitime, cu toate că nu este obligată să achite suma, în încasarea căreia a fost refuzat prin hotărârea judecătorească irevocabilă.

Afirmă că neaplicarea de către instanța de apel a legii care trebuia să fie aplicată, prin prisma art. 432 alin.(2) lit. a) CPC, constituie temei pentru depunerea cererii de recurs, precum și temei pentru a considera recursul admisibil, cât și temei pentru casarea sau modificarea deciziei contestate.

De asemenea, invocă că instanța de apel la emiterea deciziei nu a aplicat nici prevederile art. 98 și art. 85 CPC, în să care urmau a fi aplicate la caz și care reglementează compensarea cheltuielilor suportate de instanța judecătorească și scutirile de taxă de stat și care indică că cheltuielile aferente judecării pricinii, suportate de instanța judecătorească, precum și taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporțional părții admise din acțiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

La 14 septembrie 2015, ÎMGFL nr. 8, la fel, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Consideră că instanța de apel la emiterea deciziei eronat a dispus excluderea din facturile de plată a sumei de 7 070,36 lei, invocând în acest sens extinderea termenul de examinare a cererii reieșind din prevederile Legii cu privire la petiționare, deoarece, de fapt termenul de prescripție de adresare în instanța de contencios administrativ sa scurs la data de 23 septembrie 2012, iar la data de 12 mai 2012, intimata a depus suplimentar plângere la organul ierarhic superior Direcția generală locativ-comunală și amenajare a Consiliului municipal Chișinău și luând în considerație acest fapt, termenul de adresare în instanța de judecată a fost omis, iar intimata nu a solicitat instanței repunerea în termen.

La fel, indică că reieșind din cererea de chemare în judecată intimata a contestat facturile înaintate spre plată pentru serviciile locativ comunale prestate până în anul 2006, respectiv, fiind încălcate prevederile art. 14 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, deoarece, în sensul normei legale citate, ultima urma să conteste fiecare factură în termenul de 30 zile de la momentul primirii lor din motiv că fiecare factură înaintată spre plată și care persoana consideră că i-a cauzat prejudiciu, dă naștere unui drept la acțiune de sine stătător, se prescrie începând cu data când persoana vătămată a cunoscut efectiv sau trebuia să cunoască producerea daunei.

Apreciază ca neîntemeiate și concluziile instanței de apel privind obligarea întreprinderii de a exclude din facturile de plată a sumei de 7 070,36 lei, or, prin decizia instanței de apel din 22 martie 2011, datoria a fost micșorată până la 4 457,39 lei, astfel, instanța a admis parțial cerințele din motivul omiterii termenului de prescripție stabilit de art. 267 din Cod civil, însă, potrivit normei citate, cât și prevederilor art. 281 din Cod civil, expirarea prescripției extinctive nu duce la încetarea dreptului subiectiv civil încălcat, ci stinge doar dreptul subiectiv civil la apărare pe calea acțiunii civile.

Cu referire la prevederile art. 6 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și ne comunale pentru fondul locativ, indică că contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la deconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 191 din 19 februarie 2002, indică că excluderea sau recalcularea unor sume din bonurile de plată pentru serviciile locativ-comunale înaintate locatarilor, poate avea loc doar în cazurile când în procesul de calculare a acestora sau admis erori de calcul sau din anumite motive serviciile nu au fost prestate sau au fost prestate necalitativ, insistă că în speță nu sânt stabilite motive din cele indicate, respectiv, cerința privind introducerea rectificărilor în bonurile de plată la apartamentul nr. 35 nu poate fi admisă.

Menționează că pe parcursul examinării pricinii în prima instanță, intimata nu a invocat careva motive ce s-ar referi la erori de calcul sau la prestarea necalitativă a serviciilor, iar datoria pentru serviciile locativ-comunale poate fi exclusă din bonurile de plată doar în cazul în care există temei de stingere (anulare) a acestei obligații.

Insistă că potrivit prevederilor art. 67 CPC, la judecarea acestei pricinii, urma a fi atrași în calitate de intervenienți accesorii SA „CET – 2” și SA „Apă-Canal Chișinău”, care sunt furnizori ai serviciilor de aprovizionare cu energia termică, apă caldă, rece și care în final beneficiază de mijloacele financiare achitate de locatari pentru aceste servicii.

La fel, indică că concluziile instanței de apel referitoare la încasarea prejudiciului moral sunt eronate, or, intimata nu a prezentat instanței probe, care ar confirma faptul pricinuirii prejudiciului moral în acest sens, conform prevederilor art. 25 alin. (3) al Legii contenciosului administrativ, din motiv că potrivit normei citate obligația de a

dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral o exercită partea care înaintează asemenea cerințe.

La 16 octombrie 2015, Șevciuc Tamara a depus referință la recursul declarat de către ÎMGFL nr. 8, prin care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia, solicitând respingerea lui ca fiind inadmisibil. Indică că Curtea de Apel Chișinău în decizia din 20 august 2015, a dat o apreciere corectă circumstanțelor de fapt ale cauzei în raport cu normele de drept aplicate, pe când argumentele recurentului sunt declarative.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 sunt inadmisibile din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursurilor nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursurile declarate de către Șevciuc Tamara și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului de Locuințe nr. 8 se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva